

Sygn. akt IV KK 249/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **D. D.**

skazanego z art. 280 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2018 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. O., Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złotych osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt III KK [...], **D. D.** został uznany winnym tego, że: w dniu 8 maja 2016 r. w C. działając wspólnie i w porozumieniu z O. K. używali przemocy wobec A. W. w ten sposób, że O. K. uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz, a następnie po upadku pokrzywdzonego i utracie przez niego przytomności zabrali w celu przywłaszczenia

telefon komórkowy [...] o wartości 120 złotych, pieniądze z portfela w kwocie 30 złotych, kartę bankomatową [...], przy czym w wyniku uderzenia i upadku A. W. doznał stłuczenia głowy, rany tłuczonej grzbietu nosa, wieloodłamowego złamania kości nosa z przemieszczeniem i złamania prawej kości jarzmowej, stłuczenia z otarciami ręki lewej i stłuczenie kolana lewego, tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i za to wymierzono temu oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). D. D. uniewinniono od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. od popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w tym zakresie obciążono Skarb Państwa (pkt 2 wyroku). Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zobowiązując, m. in. tego oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego A. W. kwoty 2.000 (dwóch tysięcy) złotych (pkt 6 wyroku). Wyrokiem tym rozstrzygnięto także w przedmiocie zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia ww. w sprawie a także w przedmiocie kosztów sądowych (pkt 7 i 9 wyroku).

Apelacje od tego orzeczenia wywiedli oskarżony i jego obrońcy.

Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji, rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wymienionemu jak również w przedmiocie kosztów za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu II instancji na rzecz D. D., wywiódł obrońca, zarzucając orzeczeniu:

- „1. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu art. 433 k.p.k. przez niepełne odniesienie się do treści złożonej apelacji przez nierozpoznanie części apelacji, to jest nie rozpoznanie zarzutów apelacji dotyczących postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji, w tym nierozpoznanie logicznego i rzeczywistego związku przyczynowo -skutkowego pomiędzy poszczególnymi zdarzeniami i brak analizy zmiany dowodów w postaci zeznań oskarżonego O. K.;
2. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu, art. 435 k.p.k. poprzez nie uchylenie w ramach rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji rozstrzygnięć

dotyczących oskarżonego D. D. w sytuacji, gdy jest nielogiczne przyjęcie popełnienia przez oskarżonego przestępstwa w postaci udziału w przestępstwie popełnionym przez O. K. samodzielnie;

3. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu, art. 437 k.p.k., w zw. z art.170 k.p.k., poprzez nieprzeanalizowanie z należyłą wagą postępowania dowodowego prowadzonego przed Sądem pierwszej instancji, w tym wniosków dowodowych składanych przez obronę, oczywistych sprzeczności wynikających ze stwierdzenia przez Sad pierwszej instancji co jest na filmie bez oglądania go oraz niedopuszczenie w postępowaniu odwoławczym złożonych wniosków dowodowych obrony dotyczących ustalenia stanu faktycznego przyjmując, że takie wnioski spowodowałyby przewlekłość w rozpoznaniu sprawy, w sytuacji gdy nie było możliwości oceny postępowania przed Sądem pierwszej instancji bez przeprowadzenia dalszych czynności dowodowych;

4. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu, art. 437 k.p.k., w zw. z art. 170 k.p.k., poprzez oddalenie wniosków dowodowych pozwalających na ujawnienie stanu faktycznego i faktyczne nie odniesienie się do treści wniosków złożonych w postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy analizując znaczenie nagrań dla sprawy oddala wniosek o zweryfikowanie spostrzeżeń Sądu pierwszej instancji dotyczących nagrań i dopuszczenia tego dowodu i nie podejmując żadnych czynności dowodowych uznaje treść nagrań opisaną w protokole rozprawy, a zapis w protokole rozprawy za wiarygodny pomimo, że aktualne pozostały zarzuty i wnioski obrony odnośnie tego materiału dowodowego, Sąd drugiej instancji za Sądem pierwszej instancji wskazał jakiego miejsca nagrania dotyczą nie badając ich a ponadto Sąd faktycznie przeprowadził dowód z płyty znajdującej się na karcie 28, której, odtworzenie w warunkach rozprawy było niemożliwe, a odtworzenie płyty za pomocą różnego oprogramowania daje istotnie różne obrazy;

5. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu prawa materialnego to jest art. 46 k.k. poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody od oskarżonego D. D. bez przeprowadzenia dowodów i prowadzenia postępowania, co do zakresu obowiązku naprawienia szkody nałożonego na oskarżonego;

6.ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu prawa materialnego to jest art. 20 k.k., w zw. z art. 18 k.k. poprzez uznanie, przez Sąd drugiej instancji, że na

płatycznie zebranych w sprawie dowodów możliwe jest przyjęcie koncepcji współsprawstwa, polegającego na przyjęciu, że oskarżeni D. D. i O. K. współdziałali bez ustalenia, w którym momencie oskarżeni zawarli porozumienie, jaką ono miało treść oraz w jakim momencie oskarżeni podzielili zadania i rzeczy pochodzące z przestępstwa;

7. ciężkie naruszenie prawa polegające na naruszeniu prawa materialnego to jest art. 18 k.k., w zw. z art. 20 k.k. poprzez sprzeczne uznanie, że oskarżony D. D. nie działał umyślnie, co do czynu popełnionego przez oskarżonego O. K. a jednocześnie przyjęcie na płaszczyźnie kwalifikacji prawnej, art. 20 k.k. kwalifikującego jedność celów, interesów i uporządkowany podział działań pomiędzy oskarżonym O. K. i oskarżonym D. D.”.

Skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego, a w sytuacji gdyby wydanie orzeczenia reformatoryjnego było niemożliwe uchylenie w całości powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w C..

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy D. D. jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego została oddalona w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

W kasacji nie postawiono żadnego zarzutu, który byłby w stanie skutecznie podważyć orzeczenie Sądu odwoławczego. Za ledwie iluzoryczne okazały się zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 k.k., art. 20 k.k. a także art. 46 k.k. (pkt 5 - 7 kasacji). Pomijając kwestię prawidłowości stawiania tego typu zarzutów, na co słusznie zwrócono uwagę w odpowiedzi na kasację, podczas jednoczesnego kwestionowania ustaleń faktycznych.

Z uzasadnienia Sądu II instancji bezspornie wynika, iż sferą kontroli objęto nie tylko ustalenia faktyczne, ale także prawną ocenę przypisanego oskarżonemu zachowania. Na str. 21 w sposób nie budzący zastrzeżeń wyjaśniono instytucję współsprawstwa oraz wykazano, na jakiej podstawie i z jakich powodów zachowanie D. D. wypełniło znamiona działania podjętego „wspólnie i w porozumieniu” z A. K.. W toku kontroli nie pominięto także podnoszonej w apelacji

kwestii zasądzenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy choć dostrzegł pewne mankamenty w toku procedowania przez Sąd I instancji, ostatecznie zasadnie doszedł do wniosku, iż ustalona kwota 2000 zł tytułem zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny i nie jest zbyt wygórowana (str. 21).

Wbrew twierdzeniom skarżącego z uzasadnienia Sądu II instancji jasno wynika, że przedmiotem kontroli objęto płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w konsekwencji i prawidłowość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym także wyjaśnień A. K. (zarzuty 1 i 2 kasacji).

W toku czynności kontrolnych nie dopatrzono się nieprawidłowości z tym związanych. Uznano wyjaśnienia tego oskarżonego z postępowania przygotowawczego za pełnowartościowy dowód potwierdzający, iż czynu na szkodę A. W. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z D. D. (str. 16 i n. uzasadniania SO). Sąd szczegółowo przeanalizował i skonfrontował z pozostałym materiałem dowodowym, także wyjaśnienia A.K. z późniejszego etapu postępowania.

Sąd odwoławczy nie podzielił zgłoszonej przez obrońcę potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii psychiatrycznej, co do wszystkich oskarżonych, w tym D.D. Przyczyny swej decyzji przekonywająco wyjaśnił na str. 19 uzasadnienia. Trudno nie zgodzić się z zawartą tam konstatacją, że realne wątpliwości co do poczytalności musi powziąć sąd, oraz tym, że nie każde kłamstwo należy tłumaczyć poprzez zaburzenia psychiczne.

Zagadnieniami zgłaszanych wniosków dowodowych i ewentualnego ich wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia, zajął się Sąd odwoławczy na str. 16 – 20 uzasadnienia. Na kartach pisemnych motywów wyroku została zawarta pełna i rzeczowa argumentacja, między innymi co do tego, dlaczego część z wniosków została oddalona jako nie prezentująca istotnego waloru dowodowego, natomiast inne zostały przeprowadzone i ocenione zgodnie z możliwościami technicznymi. Obrońca najwyraźniej ignoruje zawartą w tej części uzasadnienia motywację skoro w kasacji odwołuje się do rozpoznanych i poprawnie uargumentowanych uprzednio kwestii.

Podsumowując Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów wymienionych w kasacji, skutkiem czego oddalił kasację obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadną.